

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **G. N.**, narozená dne X
bytem náměstí T. G. M. 92, X L. n. B.
zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. MV-14166-8/SO-2019, ve věci
povolení k trvalému pobytu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 5. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. MV-14166-8/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“),

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-2025-9/ZR-2018, a uvedené rozhodnutí potvrdila. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil žalobkyni dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

B. Žaloba

2. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítala:
- a) nesprávné zjištění skutkového stavu. Správní orgány vycházely z podnětu zastupitelského úřadu v Hanoji na zrušení pobytu žalobkyně, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že celá rodina žalobkyně, kromě jejího otce, žije ve Vietnamu. To však neodpovídá skutečnosti, jelikož rodina žalobkyně žije trvale v České republice.

Podle žalobkyně správní orgány vycházely pouze z kopie cestovního dokladu, která byla pořízena pracovníkem zastupitelského úřadu, nikoli z kompletního cestovního dokladu žalobkyně.

Žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány neprovedly výslech žalobkyně a jejích rodičů;

b) neposouzení nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života. Podle žalobkyně správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly tím, jaký bude mít vliv zrušení povolení k trvalému pobytu na její život a život její rodiny. Podle žalobkyně správní orgány nemohou v posuzované věci vykládat § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců restriktivně a formalisticky, jelikož je napadeným rozhodnutím výrazně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rodinní příslušníci žalobkyně mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, jsou integrováni a svou budoucnost spojují s Českou republikou. Žalobkyně odkázala na to, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-86) určité výjimečné okolnosti mohou vést k výjimce z pravidla, přičemž se jednalo o zásah do rodinného života dotčené osoby a že pokud jde o zrušení rozhodnutí o povolení k pobytu cizinců, je třeba, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat tyto dopady. Z uvedeného vyplývá, že se správní orgány těmito dopady měly zabývat.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 6. 2019 navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že žaloba neobsahuje žádnou novou relevantní argumentaci, proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující, pro rozhodnutí relevantní, skutečnosti.
5. Velvyslanectví České republiky v Hanoji zaslalo správnímu orgánu I. stupně podnět na zrušení pobytu ze dne 20. 8. 2018, č. j. 2976-1/2018-HANOKO (dále jen „podnět

zastupitelského úřadu“), ve kterém sdělilo, že během podání žádosti o přenesení povolení k pobytu žalobkyně bylo zjištěno, že „v cestovním pase č. X, jehož platnost skončila dne 13. 7. 2012, má vylepen štítek povolení k pobytu č. X s platností průkazu do 4. 4. 2021. Nyní žádá o D/VR/99 do nového pasu č. X, jenž má platnost do 19. 7. 2028“. V podnětu je dále uvedeno, že „zajištěnou poštou zasíláme návrh na zrušení trvalého pobytu na území ČR z důvodu trvalého pobytu mimo území ČR od roku 2007, neznalosti českého jazyka a nezajištěného zázemí na území ČR. Celá rodina žadatelky, vč. matky, žije trvale ve VNM. V ČR žije pouze otec, který pracuje v Přerově (žadatelka o něm a jeho práci neví bližší informace)“.

6. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 22. 8. 2018, č. j. OAM-2025-3/ZR-2018, sdělil žalobkyni, že zahájil správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť z podnětu od Velvyslanectví České republiky v Hanoji je zřejmé, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
7. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-2025-9/ZR-2018, zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a současně stanovil lhůtu k vycestování z území v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Vysvětlil, že byly naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně pobývala mimo území České republiky minimálně od 14. 8. 2007 do 20. 8. 2018. Dále sdělil, že vyrozuměl zmocněného zástupce žalobkyně k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalobkyně však svého práva nevyužila.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila žalobkyně dne 3. 1. 2019 odvoláním, které dne 21. 2. 2019 doplnila. V odvolání žalobkyně nenavrhovala výslech svědků či provedení jiných důkazů.
9. Žalovaná vydala dne 25. 2. 2019 rozhodnutí č. j. MV-14166-4/SO-2019, kterým zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
10. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 8. 3. 2019, č. j. MV-14166-6/SO-2019, zrušil ve zkráceném přezkumném řízení výše uvedené rozhodnutí žalované z 25. 2. 2019 z důvodu, že se žalovaná nezabývala doplněním odvolání ze dne 21. 2. 2019.
11. Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019, č. j. MV-14166-8/SO-2019, odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

E. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
 - a) Nesprávné zjištění skutkového stavu
13. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*
14. V nyní posuzované věci správní orgány zjistily, že žalobkyně pobývala ve Vietnamu jako domovským státem nepřetržitě od 15. 8. 2007 do 20. 8. 2018. Vycházely

ze zaevidovaného cestovního dokladu žalobkyně č. N1113497 s platností do 13. 7. 2012. Pobytový štítek č. X, vlepený do tohoto dokladu, osvědčoval povolení k trvalému pobytu do 4. 4. 2021. Z otisků hraničních přechodových razítek v cestovním dokladu č. X vyplynulo, že žalobkyně opustila území České republiky dne 14. 8. 2007 a vstoupila na území Vietnamu dne 15. 8. 2007. Podle hraničních přechodových razítek ode dne 15. 8. 2007 z území Vietnamu nevycestovala. Žalobkyně podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o přenesení pobytového štítku č. 1058568 a v této souvislosti předložila nový cestovní doklad č. X, který byl vydán dne 17. 7. 2018.

15. Správní orgány v posuzované věci vycházely ze zjištění, že poslední zaevidovaný cestovní doklad č. X byl platný do 13. 7. 2012, nový cestovní doklad č. X byl vydán dne 17. 7. 2018. Z cestovního dokladu č. X vyplývá, že žalobkyně vycestovala z České republiky dne 14. 7. 2007 a z ničeho se nepodává, že by se na toto území v průběhu let 2007 až 2018 vrátila. Z uvedených skutečností dospěly správní orgány k závěru, že po dobu minimálně 6 let žalobkyně pobývala mimo území České republiky.
16. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že by v předmětném období vycestovala na území České republiky, případný pobyt na území nijak neprokazovala. Nepředložila jiný cestovní doklad s hraničními přechodovými razítky, nesdělila žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat na to, že na území České republiky skutečně pobývala.
17. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány nesprávně vycházely z údaje uvedeného v podnětu zastupitelského úřadu, že její rodina žije ve Vietnamu, přestože otec, matka a sestra žalobkyně žijí v České republice. K této námitce krajský soud uvádí, že je velmi obecná, žalobkyně nesdělila, jaký vliv by tato případná vada mohla mít na posuzovanou věc. Pro správní orgány bylo rozhodující, že z cestovních dokladů zjistily, že se žalobkyně déle než 6 let nenacházela na území České republiky. V této souvislosti žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí žalobkyni vysvětlil, že z podnětu zastupitelského úřadu v Hanoji vycházel, ale pouze co se týče délky pobytu mimo území České republiky. Další informace uvedené v podnětu byly pouze informativního charakteru a na rozhodnutí neměly vliv. Dle krajského soudu nelze na této úvaze shledat nic nelogického, je přezkoumatelná a krajský soud se s ní ztotožňuje. Krajský soud ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů zjistil, že informace o pobytu rodinných příslušníků žalobkyně byla uvedena pouze v podnětu, správní orgány z ní skutečně nevycházely, nevyvozovaly z ní závěry. Správní orgány rozhodovaly na základě údajů uvedených v cestovním dokladu, na které pobyt rodinných příslušníků neměl vliv.
18. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány vycházely z kopie cestovního dokladu pořízené zaměstnancem zastupitelského úřadu. Dále však nerozvedla, co by z uvedené skutečnosti mělo vyplynout. Žalobkyně nezpochybňovala údaje v cestovním dokladu, netvrdila, že se v jeho originálu nacházela jiná přechodová razítka.
19. K této námitce krajský soud uvádí, že v souladu s čl. 10 odst. 1 písm. a) Schengenského hraničního kodexu [Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006] se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka, přičemž vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici. Existuje tedy povinnost státních orgánů vyznačovat přechodová razítka. Pokud vyznačené údaje nebyly v rozporu s tvrzením žalobkyně o

jejich cestách a překročení státních hranic, resp. pokud žalobkyně netvrdila, že v konkrétní době cestovala do ČR, přičemž nedošlo k vyznačení razítka v jejím cestovním pase, mohl se správní orgán těmito údaji, případně jejich absencí, řídit při svém rozhodování. Dále soud odkazuje na výklad Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35: „Dle čl. 10 odst. 1 nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (Schenghenský hraniční kodex): ‚cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka‘. Právě vstupní či výstupní razítko má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Čl. 11 odst. 1 Schenghenského hraničního kodexu konstruuje právní domněnku, dle které ‚není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě‘. Tuto domněnku je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoliv způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se krátkodobého pobytu dodržel‘ (srov. odst. 2 ustanovení).“ V posuzované věci žalobkyně žádné konkrétní skutečnosti zpochybňující přechodová razítka netvrdila. Správní orgány tak byly oprávněny vycházet z údajů v cestovním dokladu, přičemž na této skutečnosti nemění nic ani skutečnost, že si zastupitelský úřad zhotovil kopii cestovního dokladu. Žalobkyně neuvedla, proč by pořízení kopie dokladu mělo zpochybňovat rozhodnutí správních orgánů, krajský soud tak neshledal, že by správní orgány pochybily.

20. K námitce neprovedení výslechu žalobkyně a jejích rodičů krajský soud sděluje, že správní orgány vycházely z cestovního dokladu č. X, přičemž žalobkyně ke zpochybnění údajů v něm uvedených nenavrhovala žádné důkazy. Návrh na doplnění dokazování, např. výslechem svědků, není obsahem odvolání ani jiného úkonu ve správním řízení. Žalobkyně taktéž netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo třeba na základě výsledku svědků osvědčit. Žalobkyně ve správním řízení vždy uváděla pouze nekonkrétní, obecně formulované námitky, není tedy pochybením správních orgánů, pokud se s námitkami vypořádaly stejně obecným způsobem za situace, kdy z podkladů jasně vyplývaly jejich závěry.

b) Neposouzení nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života

21. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že se správní orgány nezákonně nezabývaly dopady zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Krajský soud uvádí, že touto otázkou se soudy ve správním soudnictví již v souvislosti s § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zabývaly. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, vyslovil, že při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není potřeba posuzovat přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle Nejvyššího správního soudu je tento závěr „ve shodě s textem a vnitřní systematikou § 77 zákona o pobytu cizinců. Ten v odst. 1 stanoví skupinu důvodů, při jejichž splnění Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu bez dalšího. V odst. 2 pak uvádí druhou skupinu důvodů, při jejichž splnění Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu ‚za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.‘ Jinak řečeno, to, co odlišuje důvody vyjmenované v odst. 1 od důvodů vyjmenovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

v odst. 2, je právě nezbytnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Krajský soud přitom správně upozornil, že v odst. 1 jsou vyjmenovány důvody, při jejichž splnění je zásah do soukromého nebo rodinného života cizince prakticky vyloučen.

22. *Zákon tedy explicitně nestanoví, že by se měl v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ostatně u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat. Příklad stěžovatelky je toho vhodným příkladem. Její povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno proto, že pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života“. S uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje i v nyní posuzované věci.*
23. *Krajský soud si je vědom rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017-33, který vyslovil, že „jakkoli zákonodárce výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat při aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí mimo jiné i do soukromého a rodinného života účastníků řízení, nelze na tuto bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat. Pokud by tedy účastník řízení z důvodu rodinné situace konkrétně namítal nepřiměřenost zásahu a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgány se s touto námitkou musí náležitě vypořádat bez ohledu na to, zda to zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje“. Jedná se však o rozhodnutí, které nebylo dosud potvrzeno Nejvyšším správním soudem, které navíc řešilo výjimečnou rodinnou situaci žalobce a na rozdíl od posuzované věci zcela konkrétní námitky účastníka řízení. Krajský soud má za to, že i kdyby přistoupil na závěry městského soudu, správní orgány by v posuzované věci ani tak nepochybily. Žalobkyně v průběhu celého správního řízení a ani v žalobě netvrdila, jaké konkrétní dopady do soukromého a rodinného života by po zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mohly nastat. Toliko uvedla, že její rodinní příslušníci se nachází na území České republiky a jsou na tomto území integrováni, další konkrétní úvahy se jak z jejího odvolání, tak z žaloby nepodávají. Z žádného podání žalobkyně nevyplývá, že by u ní měla nastat výjimečná situace, která by ospravedlňovala specifický přístup, z ničeho se nepodává, jak by měl být její soukromý a rodinný život zasažen. Správní orgány by tak ani nemohly konkrétní námitky o nepřiměřenosti zásahu posoudit.*
24. *Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány neměly povinnost zabývat se dopady zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na soukromý a rodinný život žalobkyně, navíc za situace, kdy žalobkyně konkrétní dopady do soukromého života v průběhu správního řízení ani nenamítala.*
25. *Námitka b) není důvodná.*

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. *Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.*

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšné žalované nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující její obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 22. srpna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu